

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **H. K.**
státní příslušnost Arménská republika, X
toho času X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, čj. OAM-987/ZA-ZA11-ZA15-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 2. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Zároveň bylo konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“), Spolková republika Německo (dále také jen „SRN“ nebo „Německo“).

2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení jejich společné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 27. 11. 2017 na území České republiky. Žalovaný vyšel z dikce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovujícího mezinárodní příslušnost státu v případě nemožnosti aplikace žádného z dalších uvedených článků v tom smyslu, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Dále uvedl, že v souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení Dublin III žalobci sejmul otisky prstů a tyto zaslal do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v tomto systému pak jednoznačně vyplynulo, že žalobce opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 19. 5. 2016 a 15. 9. 2017 jakožto prvním členském státě. SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, což žalovanému oznámila dne 1. 12. 2017.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku. Má za to, že správní orgán porušil v předchozím řízení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřihlédl k okolnostem daného případu, porušil i ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť měly být posouzeny důvody pro udělení azylu. Dále byl porušen i čl. 3 nařízení Dublin III, neboť dle názoru žalobce je k posouzení žádosti o azyl příslušným státem Česká republika.
4. Žalobce konstatoval, že při podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má jeho rodina potíže s jezidskou komunitou, jelikož konvertovala ke křesťanství. Nezáleží mu na tom, zda žádá o mezinárodní ochranu v Německu nebo v České republice, ale chce být daleko od jezidské komunity, největší problémy měl od nejbližších příbuzných. Uvedl, že z neustálého tlaku manželka onemocněla a psychickými problémy trpí dodnes. Obává se, že v případě přemístění do SRN bude rodina vyhoštěna do Arménské republiky, kde jim hrozí vážná újma.
5. Žalobce nesouhlasí s tím, aby o žádosti rozhodovala Spolková republika Německo, neboť má zato, že neposoudila žádost spravedlivě a nepřihlížela k podkladům, které předložil. Žalobci hrozí, že bude z Německa vrácen do Arménie, kde mu hrozí vážná újma ze strany jezidské komunity. Žalobce uvedl, že znovu předkládá protokol z policie a lékařskou zprávu, ze kterých vyplývá fyzické napadení a tedy reálné nebezpečí vážné újmy. Je toho názoru, že Německo při posuzování žádosti porušilo princip non-refoulement.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zrekapituloval důvody žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu a dále zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o nutnosti aplikovat na případ žalobců článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III o příslušnosti prvního členského státu, v němž byla žádost podána. Konstatoval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu opakovaně v SRN, a to dne 19. 5. 2016 a 15. 9. 2017, jakožto v prvním členském státě. Na základě uvedené informace žalovaný odeslal dne 28. 11. 2017 německé straně žádost o přijetí zpět dle Dublinského nařízení a dne 1. 12. 2017 obdržel informaci, že SRN svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznala.
7. K námitce žalobce týkající se naznačené existence systematických nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný podotkl, že takovéto tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o SRN jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky (v tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37). Zmíněná domněnka je vyvratitelná pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný však nemá žádné informace o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v německých azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. v případě Řecka, a takové informace nebyly předloženy ani žalobcem. Dle žalovaného ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016, čj. 50 Az 1/2016-111, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37).
8. Žalovaný konstatoval, že SRN je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci o přemístění ze dne 1. 12. 2017. Žalovaný uvedl, že si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v SRN. Z nich neplyne, že by v SRN docházelo k systematickým nedostatkům.
9. Žalovaný je toho názoru, že žalobce při otázkách během pohovoru provedeného dne 30. 11. 2017, jejichž cílem bylo ozřejmit obavy z vrácení do SRN, neuvedl žádné skutečnosti, které by vzbudily dojem o tamních neadekvátních podmínkách, nebo že by jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla v SRN relevantně posouzena. Jeho obava z deportace do země původu poté, co v SRN bylo již předchozí azylové řízení ukončeno, dle žalovaného nepředstavuje důvod, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že v SRN dochází k systémovým nedostatkům ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

10. K žalobním bodům namítající porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu se dle žalovaného nelze vyjádřit, jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím o určení příslušnosti členského státu k meritornímu posouzení dané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 27. 11. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice, dne 30. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedl, že v květnu 2016 přiletěl s manželkou a dětmi do SRN, kde požádali o azyl. Jejich žádost byla však zamítnuta, proto odjeli do České republiky. Uvedl, že jeho zdravotní stav i zdravotní stav dětí je dobrý, špatně je však na tom manželka, která ze stresu a strachu onemocněla a doposud má psychické problémy. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má problémy s jezidskou komunitou, a to od té doby, co s celou rodinou konvertoval ke křesťanství a chodil do křesťanské církve. Jezidská komunita od té doby rodinu nepřijímá, je jim vyhrožováno odebráním dětí k výchově podle jezidských tradic a jeho zbili a vyhrožovali mu zabitím. K dotazu dále uvedl, že v České republice nemá známé ani příbuzné, v případě vrácení do Německa se obává toho, že je pošlou do Arménie, během pobytu v Německu s úřady potíže neměl.
13. V souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení Dublin III byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v tomto systému pak žalovaný zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 19. 5. 2016 a dne 15. 9. 2017.
14. Ve správním spise je dále založeno uznání příslušnosti Spolkovou republikou Německo k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 1. 12. 2017.
15. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která se týká azylového systému v Německu.
16. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 28. 12. 2017.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; přičemž dle žalovaného je státem příslušným k posouzení podané žádosti SRN.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *„je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“* Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
19. Přímou použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že

„členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že *„pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.

20. Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, ze správního spisu je zřejmé, že prvním členským státem, ve kterém žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je SRN. Ostatně žalobce tuto skutečnost potvrdil. Nesouhlasí však s tím, aby o žádosti rozhodovala SRN, neboť má zato, že žádost neposoudila spravedlivě, nepřihlížela k předloženým podkladům a porušila princip non-refoulement. Vyslovil obavu především z toho, že by mohl být vrácen z Německa do Arménie, kde mu (a jeho rodině) hrozí vážná újma. Žalobce tedy de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.
21. Podle zmíněného čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dále platí, že *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
22. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr v citované věci vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází

k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, čj. 9 Azs 27/2016-40, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

23. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je povinen v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v SRN nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
24. Důkazem, na základě kterého žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu, je shora citovaná Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí, která se týká azylového systému v Německu. Z jejího obsahu vyplývá, že státní moc v Německu jako členském státu Evropské unie dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Německo je považováno za bezpečnou zemi a je zde ve věcech mezinárodní ochrany jak po stránce právní, tak po stránce faktické, zcela standardní prostředí, které umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu využít všech práv souvisejících s jejich postavením vymezených příslušnými mezinárodními akty.
25. V námitkách žalobce tedy nelze shledat nic, co by mohlo představovat naplnění podmínek stanovených v čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci nařízení Dublin III.

26. Krajský soud k uvedenému dodává, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě žádné výhrady vůči SRN a tamním poměrům ve vztahu k azylovému řízení nevznosl. Ostatně právě SRN je konečnou cílovou zemí převážné většiny migrantů prchajících ze země svého původu a soud ve shodě s odůvodněním žalovaného nemá žádné aktuální poznatky o systémových nedostatcích v azylovém řízení v této zemi ve smyslu výše citovaného ustanovení nařízení Dublin III.
27. Pouze v obecné rovině pak zůstala žalobní námitka o porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. K tomu je však nutno připomenout, že v posuzovaném případě se o udělení mezinárodní ochrany žalobci ve smyslu zmíněných ustanovení zákona o azylu vůbec nerozhodovalo. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval výhradně o určení příslušnosti členského státu, který je odpovědný právě k meritornímu posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
28. Krajský soud uzavírá, že situace v SRN ohledně azylového systému byla žalovaným zhodnocena dostatečně, žalobce ani žádné podklady, které by potvrzovaly existenci systematických nedostatků v rámci azylových procedur v Německu, nepředložil, ostatně výhrady vůči tamním poměrům ve vztahu k azylovému řízení, kromě nesouhlasu s tím, s jakým závěrem bylo ukončeno řízení o jeho předchozí žádosti, ani nevznosl. V průběhu správního řízení tak nevyplývala žádná okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že žádost žalobce nebude v SRN dostatečně a spravedlivě posouzena a že by k jeho navrácení do Arménie došlo v rozporu se zásadou non-refoulement.
29. Krajský soud dodává, že postup, kterého se žalobce domáhá (tj. posouzení žádosti v České republice, nikoli v SRN, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cílem tohoto nařízení je nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že žalobce se snažil dosáhnout posouzení žádosti v České republice proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro něj mohlo být příznivější. Požaduje tedy postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v posuzovaném případě v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. dubna 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně